

om i det første Afsnit om Ejendomsskat. Naar den ærede Taler mener, at det vil blive overmaade besværligt og vanskeligt at komme til disse Ansættelser af de faste Ejendommens Værdi, vil jeg tillade mig at spørge: Hvorledes vil man da bære sig ad efter Kommissionens Forslag, som ogsaa vil have en Formueskat af de faste Ejendomme? Ganske vist kræver man her en tvungen Selvangivelse, men Meningen maa dog vel være, at den skal vurderes og undersøges, og at man altsaa der fra Skattekommissionernes Side maatte gaa til en lignende Ansættelse af Ejendommens Værdi for overhovedet at komme til en Formueskat af den. Jeg kan ikke se, at Vanskelighederne i det ene Tilfælde ere større end i det andet. Naar det ærede Medlem særlig erklærede sig ganske ude af Stand til at forstaa Bestemmelsen om, at der ved Fastsættelsen af Ejendommens Værdi skal gaas ud fra den Indtægt, som Ejendommen efter dens hele Beskaffenhed kan antages at give ved almindelig god Drift, maa jeg tilstaa, at jeg ikke indser, paa hvilket som helst andet Grundlag Vurderingen af Ejendommen overhovedet skal gaa for sig. Dersom man staar over for en Selvangivelse, er det sikkert nok, at saa kan man gaa ud fra, at det er det indkomne af denne Ejendom i det sidste Aar, men naar man ikke har det Grundlag, maa man virkelig gaa ud fra en almindelig god Drift af Ejendommen, thi man kan ikke i det enkelte vide, hvor godt eller slet den paagældende faktisk har drevet sin Ejendom; og naar det ærede Medlem mente, at dette er et ubilligt Grundlag, fordi man derved kom til at begunstige dem, der dyrke deres Ejendom godt, og derimod kom til at blive noget haard lige over for dem, der dyrke deres Ejendom slet, saa vil jeg tillade mig at mene, at det er netop en ganske god Side ved Skatten. Det er ikke en særlig Skat paa Flid, Omhu og Dygtighed og ikke en særlig Begunstigelse af daarlig Drift, og jeg mener, at den Skat, der har de Egenskaber, det er en daarlig Skat. Naar saa det ærede Medlem erklærede sig ude af Stand til at forstaa, om man ved Vurderingen først skulde gaa ud fra, hvad Ejendommene kunde antages at indbringe, og derefter tillægge en Kapitalisering af, hvad Ejeren havde faaet ud af den, saa maa jeg rigtignok sige, at det meget forbavsende mig, at det ærede Medlem kunde have en saadan Mening, thi det vilde være saa fuld og klar en Dobbeltbeskatning, som tænkes kunde, af den samme Ejendom, og det ærede Medlem kom

ogsaa ganske rigtig til det Resultat, at derved vilde man komme til at sætte Ejendommen til det dobbelte af dens Værdi i Handel og Vandel. Noget saadant har det selvfølgelig aldrig været min Mening at foreslaa, og det ærede Medlem vil maaske heller ikke være uvidende om, at det udtrykkelig i andet Afsnit om Indkomstskatten siges, at Landbrugerens Indkomstskat betragtes som indbefattet i den Skat, han vil komme til at svare efter Ejendommens Ansættelse til Ejendomsværdi.

Saa mente begge de ærede Medlemmer, at det var godt nok, at man tillod Debitorerne at vælte en Del af Skatten over paa Prioriteterne, nemlig den til dem svarende Del af Skatten, men det vilde ikke gaa saaledes i Praksis, fordi Kreditor vilde sige: Dersom du vil tage en saadan Skat, gaar jeg andetsteds hen med min Kapital. Jeg vil tillade mig at spørge: Hvor vil man gaa hen med denne Kapital? Forholdet mellem, hvad de forskellige Kapitaler indbringe, bliver ganske det samme efter Skatten som før Skatten, og man fra drager overalt det samme Beløb. Er det nu hensigtsmæssigere og fordelagtigere at anbringe en Kapital paa Prioritet i en fast Ejendom end at anbringe den i Obligationer, eller finder man sig mere tiltalt af denne Anbringelse, vil Forholdet ikke i mindste Maade forandres derved, at der kommer den samme Skat paa begge Anbringelsesmaader, Forholdet mellem dem bliver ganske sikkert ganske uforandret. Den lille Vittighed om Institutioner, der amortiseres, skal jeg skænke det ærede Medlem. Naar man forstaar at læse almindelig Dansk, vil man ganske sikkert forstaa, at den relative Sætning gaar paa Ordet „Laan“.

Jeg skal, som sagt, ikke trætte med ved denne Løjlighed at gaa dybere ind paa Enkeltheder. Jeg ønsker blot lige over for de to ærede Talere endnu at bemærke, at det glædede mig at høre, at Kommissionens Forslag ikke skulde betragtes som et Ultimatum, thi hidtil har der, trods svage Benægtelser her og der, været en vis Grund til at frygte noget saadant, dels efter de fremkomne Erklæringer om, at de vare saa nær ved det ideale, at man ikke kunde tænke sig, at der kunde foreslaas noget, der var bedre, dels fordi det dog ogsaa er et Faktum, at ethvert som helst Ændringsforslag, der fremkom i det andet Ting, blev fuldstændig afvist. Det glæder mig nu at høre, at dette ikke er Meningen, og at Kommissionens forslagene altsaa ville kunne blive Genstand for en mere vidtgaaende